

Polička športnega strička

Halo, halo, Zvončkarji! Kdo tam? Tukaj športni striček! To se boste začudili: »Kaj? V našem »Zvončku« polička športnega strička!« Pa še bolj ko vi se bodo križali papani in mamice, strički in tetke pa vse sorodstvo do devetega kolena, češ, kako zaide ta nebodigatreba šport celo v mladinski list. Mislite si, Zvončkarji moji, kako je pri duši športnemu stričku, ko v mislih gleda te čemerne obraze in poslušá hude besede! Debele potne kaplje mu stopajo na čelo in ves se trese, ko šiba na vodi. Le kako bi vsem tem godrnjavsom dopovedal, da šport ni samo brcanje in suvanje? Kako bi vam dopovedal, da pravi šport more in mora biti plemenit? »Aha,« porečete, »dobro se je izvil, že govori o pravem športu, kakor da bi bil mogoč tudi nepravil!«

Že vas vidim, kako nejeverno odkimavate in stresate kuštrave glave. Pa je tako, je in trikrat je! Kakor imamo poleg prave vijolice pasjo vijolico, poleg pravega žafrana pasji žafran, tako imamo tudi poleg pravega športa »pasji« šport. Ali naj vam predstavim takle prizorček iz »pasjega« športa? Recimo: po travniku se podi krdelo fantalinov za žogo. Ker vsi ne morejo do žoge, nekateri merijo v svojega bližnjega nogo; ta bližnji ne more odgovoriti z ranjeno nogo, zato prej pošlje roko proti ljubeznivega soseda licu. Tam si dva požrtvovalno segata v lase, ondí se tovariški valjata po tleh in obdelujeta s pestmi. Ob straneh pa nepristransko občinstvo izbuljenih oči in razvnetih lic uživa: »Le daj ga, Zane! Upili ga, Pepel!« Vidite, takle je »pasji« šport.

Sedaj pa še sličico iz pravega športa: stadion, olimpijada, nepregledne množice! Tekmovalci zavijejo v strnjeni skupini v zadnji krog. Množice so vstale s sedežev, iz tisočerih grl zaori: »Ive, Ive!« In glej:

iz skupine se je izluščil krepak fant, s poslednjimi močmi pridobiva meter za metrom, že je na cilju: prvi, prvi! Omahuječega ga prestrežejo tovariši, ga solzni objemajo. Fanfare zadone, na častnem jamboru zavihra jugoslovanska trobojnica. K zmagovalcu pa pristopijo premagani in mu čestitajo, brez jeze, brez zavisti, češ, ob letu bom pa jaz prvi! No, Zvončkarji, pa mi recite, ali res ni razlike med pravim in med »pasjim« športom?

Brez dvoma pa je med vami tudi nekaj navdušenih športnikov. Ta ali oni bi mi utegnil oporeči: »Kaj boš, striček, samo blebetal, povej že brž kaj novega!« Letemu pravim, da bo moja polička vedno predeljena na dva dela: malo splošnega kramljanja o športu pa malo novic. Tako bo volk sit in koza cela, kajne?

✱

Pravijo, da sta za nas Slovence najhvaležnejša športa smučanje in plavanje. Nekaj bo že na tem, vsaj po uspehih sodeč. Res je, da smo v smučanju še daleč, daleč za severnimi narodi, a Planica je pokazala, da naši fantje tudi že skačejo 70 m, da smo za sedaj brez dvoma prvi na Balkanu in da napredujemo z orjaškimi koraki. Toda pustimo za sedaj smučke, saj je še kar toplo in potem pa — letos bomo imeli še dosti priložnosti govoriti o tem, ko bo zimska olimpijada na Nemškem.

Naših plavačev smo kar veseli. Med seboj se kosajo trije klubi z morja (Viktorija iz Sušaka, Jadran iz Splita in Jug iz Dubrovnika) pa ljubljanska Ilirija. Kljub temu, da imajo obmorski klubj mnogo več priložnosti za vežbanje, si je vendar letos priborila naslov najboljšega kluba v državi Ilirija. Za ta uspeh se mora zahvaliti svojim skakalcem (Ziherl in Kordešič), predvsem pa Wilfanu, ki je letos tako pripravljen, da ruši rekord za rekordom in le

malo zaostaja za najboljšimi plavalci moč-nih športskih narodov. Tudi Kamničan Ce-rar, prsni plavač, je izvrsten. Največja na-da jugoslovanskega plavalnega športa je pa prav gotovo mladi Dubrovčan Ciganović. — Najvidnejši uspeh so si pridobile naše plavalke, ki so v meddržavni tekmi pre-magale italijanske tovarišice. Za našo moč je značilno, da je sušaška Viktorija sama pre-magala češko reprezentanco, ki se je vra-čala iz Italije.

Prav zelo moremo biti zadovoljni z našimi igralci tenisa. Pozimi so bili v In-diji in si tam priborili vse polno častnih nagrad in prvenstvo Indije. V boju za Da-visov pokal so premagali Madžare in čast-no podlegli zelo močnim Čehom. Dobili so meddržavno tekmo s Poljsko, z Italijo pa so enkrat igrali neodločeno, drugič pa po smoli izgubili. Stebra našega moštva, Za-grebčana Punčec in Palada, sta se naučila tenisa, ko sta kot dečka pobirala žoge.

O nekaterih drugih športnih panogah bomo govorili v prihodnji številki, zlasti o lahki atletiki, ker bodo tedaj že za nami balkanske olimpijske igre. Pač pa hočem danes spregovoriti še o igri, ki ne spada prav za prav v športno poličko, pa je ven-dar šport duha: o šahu. Meseca avgusta se je vršila v Varšavi šahovska olimpijada, katere se je udeležilo 20 narodov. Moštvo, ki smo ga Jugoslovani poslali v boj, je bilo zelo močno: vele mojster dr. Vidmar mu je bil kapitan. Zasedli smo šesto mesto, kar je prav za prav zelo častno, pa nas vendar ni preveč ogrelo, ko smo vsi pričakovali še več. Vsekakor nas je iznenadil mladi Tri-funović, ki se je boril ko lev in nas s svojo igro gotovo pomaknil za nekaj mest više. Taka olimpijada je strašno naporna stvar, saj res ni šala, igrati dnevno po deset in več ur skozi 14 dni. Tak napor vzdrži samo igralec, ki je tudi telesno krepak.

No, pa prihodnjič še kaj!

V japonski prodajalni igrač (Glej članek na naslednji strani!)